निहत्य अजगरं तं च शुभोदर्का तथा एव सा
दिव्येन मोचिता पुंसा दृष्टनष्टेन केनचित् । 58
ततो वनगजस्य अग्रे सा स्वयं मरणार्थिनी
आत्मानम् अक्षिपत्, सो ऽपि ररक्ष दयया इव तां । 59
चित्रं यच् छ्वापदो ऽप्य् एनां पतिताम् अपि गोचरे
न अबधीद्! अथवा किं हि न भवेद् ईश्वरेच्छया? । 60
अथ प्रपाताभिमुखी बाला गर्भभरालसा
स्मरन्ती तं च भर्तारं मुक्तकण्ठं रुरोद सा । 61
तच् छ्रुत्वा मुनिपुत्रो ऽथ तत्र एकस् तां समाययौ
आगतः फलमूलार्थं शुचं मूर्तिमतीम् इव । 62
स च पृष्ट्वा यथावृत्तम् आश्वास्य च कथंचन
जमदग्न्याश्रमं राज्ञीं निनाय एनां दयार्द्रधीः । 63
तत्र मूर्तम् इव आश्वासं जमदग्निं ददर्श सा
तेजसा स्थिरबालार्कं कुर्वाणम् उदयाचलं । 64
सो ऽपि तां पादपतितां मुनिर् आश्रितवत्सलः
राज्ञीं वियोगदुःखार्तां दिव्यदृष्टिर् अभाषत । 65
इह ते जनिता पुत्रि पुत्रो वंशधरः पितुः,
भविष्यति च भर्त्रा ते संगमो, मा शुचं कृथाः । 66
इत्य् उक्ता मुनिना साधी सा जग्राह मृगावती
आश्रमे ऽवस्थितिं तस्मिन्, आशां च प्रियसंगमे । 67

Digitized by Google